

Sygn. akt III AUa 1778/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jarosław Błaszczak (spr.)
Sędziowie:	SSA Irena Różańska-Dorosz SSA Jacek Witkowski
Protokolant:	Karolina Sycz

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku T. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wydanie zaświadczenia w sprawie o wysokości podstawy wymiaru pobieranej emerytury

na skutek apelacji T. L.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

z dnia 9 listopada 2011 r. sygn. akt V U 697/11

I. **oddala apelację,**

II. **zasądza od wnioskodawczyni na rzecz strony pozwanej kwotę 120 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych oddział w L. decyzją z 25 lutego 2011 r. odmówił T. L. wydania zaświadczenia o wysokości podstawy wymiaru emerytury obliczonej według kwot bazowych obowiązujących w kolejnych latach, tj. w 2006, 2008, 2009 i 2010. W wyniku zaskarżenia decyzji sprawę rozpoznał Sąd Okręgowy w Legnicy, który wyrokiem z 9 listopada 2011 r. oddalił odwołanie wnioskodawczyni. Podstawą rozstrzygnięcia były niżej przedstawione ustalenia faktyczne oraz ich prawna ocena:

Decyzją z 27 listopada 2002 r. ZUS Oddział w L. ustalił T. L. wysokość emerytury w celu ustalenia wysokości świadczenia przedemerytalnego na dzień 9 października 2002 r. Do ustalenia podstawy wymiaru przyjął przeciętną podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych oraz w.w.p.w. wysokości 66,45%.

Podstawę wymiaru obliczył przez pomnożenie w.w.p.w. przez kwotę bazową w wysokości 1.775,89 zł, co dało 1.180,08 zł. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 25 lat i 3 miesiące okresów składkowych, 3 lata i miesiąc okresów nie składkowych oraz 2 lata i 8 miesięcy okresów pracy w gospodarstwie rolnym.

Decyzją z 14 października 2005 r. organ rentowy przyznał wnioskodawczyni prawo do emerytury od 8 października 2005 r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto podstawę wymiaru przyjętą wcześniej do ustalenia świadczenia przedemerytalnego z uwzględnieniem waloryzacji przysługujących po ustaleniu tego prawa. Składniki emerytury pozostały takie same jak wyżej ustalono. Podstawa wymiaru po waloryzacji od 1 marca 2004 r. wyniosła 1.245,77zł.

Decyzjami z dnia 13 marca 2006 r., 11 marca 2008 r., 13 marca 2009 r., 12 marca 2010 r. ZUS dokonywał waloryzacji emerytury przysługującej T. L. od 1 marca danego roku.

We wniosku z 6 grudnia 2009 r. T. L. wносиła o uchylenie i zmianę decyzji waloryzacyjnych i ustalenie prawa do nowej wartości świadczenia. Decyzją z 7 stycznia 2010 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił jej prawa do ponownego przeliczenia świadczenia, argumentując, że składając wniosek o ponowne przeliczenie świadczenia ubezpieczona nie przedłożyła nowych dowodów i nie przedstawiła okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji o przyznaniu emerytury, które miałyby wpływ na wysokość świadczenia. Wyrokiem z 21 kwietnia 2010 r., sygn. akt VU 123/10, Sąd Okręgowy w Legnicy odrzucił odwołania T. L. od decyzji z: 13 marca 2006 r., 11 marca 2008 r., 13 marca 2009 r., jako wniesione po terminie oraz oddalił odwołania ubezpieczonej od decyzji z: 7 stycznia 2010 r. i 12 marca 2010 r. Wyrok uprawomocnił się 26 maja 2010 r.

We wnioskach z 2 stycznia 2011 r., 8 lutego 2011 r., 10 lutego 2011 r., 17 lutego i 19 lutego 2011 r. złożonych do organu rentowego, T. L. wystąpiła o wydanie zaświadczenia o wysokości podstawy wymiaru pobieranej emerytury, obliczonej przy zastosowaniu kwoty bazowej obowiązującej w dniach: 1 marca 2006 r., 1 marca 2008 r., 1 marca 2009 r., 1 marca 2010 r.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd uznał, że odwołanie wnioskodawczyni nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd oparł się na przepisie art. 217 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego z 14 czerwca 1960 r., który przewiduje dwie odrębne podstawy do wydania zaświadczenia. W pierwszym wypadku, urzędowego potwierdzenia określonych faktów lub stanu prawnego wymaga przepis prawa. Nakłada to na organ administracji obowiązek wydania zaświadczenia, o ile stosowne dane znajdują się w jego posiadaniu. Interes prawny osoby ubiegającej się o wydanie zaświadczenia nie podlega badaniu, bowiem jest on z góry ustalony przez przepis prawa (art. 217 § 2 pkt 1 kpa). W przypadku określonym w pkt 2 art. 217 § 2 kpa, zaświadczenie wydaje się dla osoby, która, ze względu na swój interes prawny, domaga się urzędowego potwierdzenia określonych faktów lub stanu prawnego. Jeżeli zatem urzędowego potwierdzenia określonych faktów lub stanu prawnego nie wymaga przepis prawa, osoba ubiegająca się o wydanie zaświadczenia urzędowo potwierdzającego te fakty lub stan prawny musi wykazać swój interes prawny, aby takie potwierdzenie otrzymać (wyrok NSA z 22 listopada 1996 r., I SA/Wr 142/96, niepubl.).

Sąd stwierdził, że wskazane podstawy nie występują w sprawie. Brak bowiem przepisu, nakładającego na organ rentowy wydania zaświadczenia o żądanej przez ubezpieczoną treści. Wnioskodawczyni nie wykazała także interesu prawnego w otrzymaniu takiego zaświadczenia. Ubezpieczona nie potrafiła bowiem wskazać celu do jakiego potrzebne jest jej owo zaświadczenie, nie przedstawiła także żadnych okoliczności uzasadniających jego wydanie. Sąd stwierdził, że jej roszczenia w rzeczywistości sprowadzają się do ponownego ustalenia wysokości emerytury przyznanej jej decyzją organu rentowego z 14 października 2005 r. Dotyczą one zatem przedmiotu postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem z dnia 21 października 2010 r., sygn. akt VU 123/10, w którym Sąd Okręgowy w Legnicy oddalił odwołanie ubezpieczonej od decyzji organu rentowego z dnia 7 stycznia 2010 r. odmawiającej wnioskodawczyni prawa do ponownego ustalenia wysokości świadczenia.

Apelację wywiodła wnioskodawczyni, domagając się zmiany wyroku, ewentualnie – jego uchylenia. Zarzuciła nierozpoznanie istoty sprawy przez Sąd Okręgowy w Legnicy. Podnosiła, że Sąd Okręgowy nie zbadał prawidłowości ustalenia podstawy wymiaru jej emerytury, bowiem organ rentowy nie przedstawił wszystkich dowodów znajdujących

się w aktach emerytalnych. Według apelującej, jest ona uprawniona do otrzymania zaświadczenia o wysokości podstawy wymiaru emerytury.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawczynie nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny prawnej bezspornego stanu faktycznego i wydał właściwy wyrok. Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje argumentację prawną zawartą w wyroku Sądu I instancji.

Przepisy art. 217 § 1 i 2 kodeksu postępowania administracyjnego z dnia 14 czerwca 1960 r. (Dz.U. z 2000, nr 98, poz. 1071 j.t.) stanowią, że organ administracji publicznej wydaje zaświadczenie na żądanie osoby ubiegającej się o zaświadczenie, jeżeli:

- 1) urzędowego potwierdzenia określonych faktów lub stanu prawnego wymaga przepis prawa (co w sprawie nie zachodzi),
- 2) osoba ubiega się o zaświadczenie ze względu na swój interes prawny w urzędowym potwierdzeniu określonych faktów lub stanu prawnego.

Osoba, która się ubiega o wydanie zaświadczenia, musi wykazać interes prawny w jego pozyskaniu. Wnioskodawczynie nie wykazała w toczącym się postępowaniu żadnego interesu prawnego, który uzasadniałby domaganie się przez nią wydania urzędowego zaświadczenia. Nie sposób określić żadnej korzyści, jakiej może spodziewać się T. L., po hipotetycznym przedstawieniu tego zaświadczenia innemu organowi. Wydanie zaświadczenia o wysokości podstawy wymiaru emerytury wnioskodawczynie w poszczególnych latach w żaden sposób nie wpłynęłoby na jakiekolwiek jej uprawnienia i obowiązki, w szczególności nie prowadziłyby do przeliczenia świadczenia. Wysokość świadczenia określa decyzja emerytalna, z której wynika także wysokość podstawy wymiaru emerytury.

Sąd Apelacyjny oddalił apelację wnioskodawczynie, jako nieuzasadnioną, na podstawie art. 385 kpc.

R.S.